

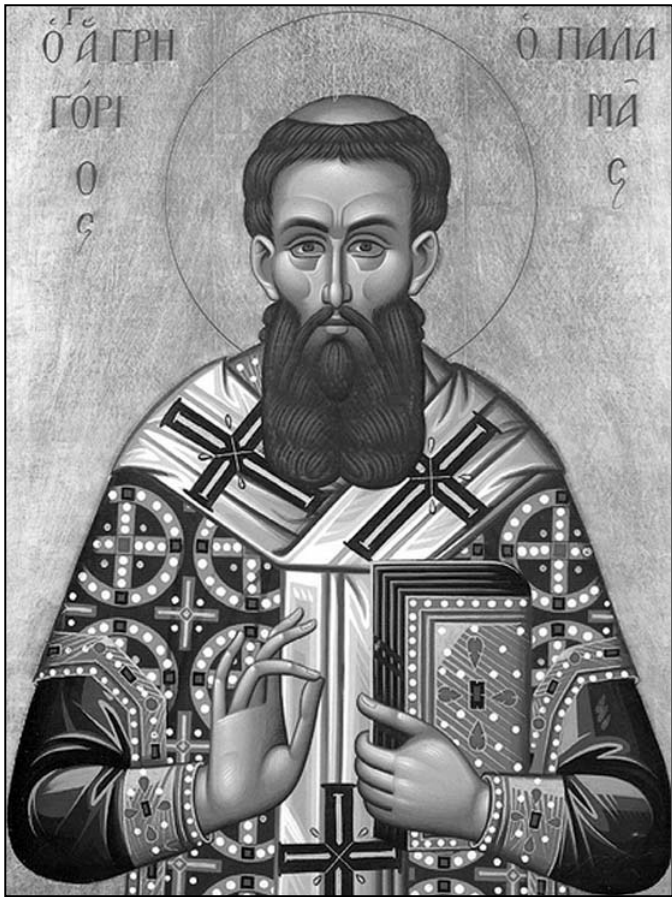
GURIERUL ORTODOX

PUBLICAȚIE
A BISERICII ORTODOXE
DIN REPUBLICA MOLDOVA

Apare din iunie 1995 cu binecuvântarea ÎPS Vladimir, Mitropolit
al Chișinăului și al întregii Moldove
Nr.02(223), 23 februarie 2010

DUMINICA SFÂNTULUI GRIGORIE PALAMA, A II-A DIN POSTUL MARE

Duminica a II-a din Postul Mare este închinată de Biserică Sfântului Grigorie Palama, Arhiepiscopul Tesalonicului. Duminica, 28 februarie 2010, în bisericile ortodoxe va fi celebrat Sfântul Grigorie Palama, iar la Sfânta Liturghie vor fi citite doua pericope apostolice: *Evrei 1,10-14; 2,1-3* și *Evrei 7,26-28; 8,1-2* (a sfântului) și doua pericope evanghelice: *Marcu 2,1-12* (Vindecarea slăbănogului din Capernaum) și *Ioan 10,9-16* (a sfântului). Conform informațiilor biografice despre inițiatorul isihasmului (grecescul *hesychia* înseamnă *calm, liniște*), oferite de Preot Prof. Dr. Dumitru Stăniloae în *Viața și învățătura Sfântului Grigorie Palama* (Sibiu, 1938 și București, 1993), arhiepiscopul Tesalonicului s-a născut în Constantinopol, în anul 1296. Tatăl sau, un important demnitar la curtea lui Andronicus al II-lea Paleologul (1282-1328), a murit, lăsându-l orfan încă de mic pe Grigorie. Tutorele sau a fost chiar Andronicus, care spera că Grigorie va opta pentru o carieră politică. Însă, în anul 1316 sau 1318,

tânărul Grigorie s-a retras în Muntele Athos, la Mănăstirea Vatoped, unde a și fost călugărit. A mai viețuit și în alte două așezăminte monahale: Lavra Sfântul Atanasie Athonitul și Schitul Glossia. Aici a deprins practica rugăciunii inimii, isihasmul devenind pentru el un mod de viață. În anul 1326, datorită amenințării invaziei turce, s-a retras în Tesalonic, împreună cu ceilalți viețuitori ai schitului. La Tesalonic a fost hirotonit. Deceniul următor începe controversa isihastă, adversarii Sfântului Grigorie fiind monahul Varlaam (care susținea imposibilitatea cunoașterii lui Dumnezeu, în afara unui demers teologic speculativ, și experienței slavei divine) și discipolii acestuia: călugărul bulgar Akyndinos, Patriarhul Ioan XIV Kalekas (1341-1347), chiar și împăratul Andronicus III Paleologul (1328-1341). Susținând un creștinism intelectualist, Varlaam ridiculiza învățăturile monahilor athoniti, despre metodele rugăciunii și despre lumina necreată, care defineau experiența ascetică și mistică a isihastilor. Sfântul Grigorie devine apologet al isihasmului și, implicit, al Ortodoxiei, formulându-și viziunea ascetică și mistică în *Triade* în apărarea sfinților isihăști (1338) și *Tomul Aghiorit* (1340). Sinodul de la Constantinopol din 1341, desfășurat la Biserica Sfânta Sofia, a fost de acord cu punctul de vedere al Sfântului Grigorie, și anume că, inaccesibil în esența Sa, Dumnezeu Se descoperă și poate fi cunoscut prin energiile Sale necreate. Însă disputele dintre Palamiți și Varlaamiți au continuat până într-acolo încât, în 1344, Sfântul Grigorie a fost întemnițat. În 1347, a fost eliberat și numit Arhiepiscop al Tesalonicului. În 1351, Sinodul din Vlaherne a apărut cu solemnitate caracterul ortodox al învățăturilor sale. Sfântul Grigorie Palama a adormit întru Domnul la 14 noiembrie 1359. În 1368, a fost canonizat la Sinodul din Constantinopol, sub Patriarhul Filotei (1354-1355, 1364-1376), care a scris viața și cântările închinat sfântului. Așa cum precizează un interpret al rânduielilor din Triod, canonizarea Sfântului Grigorie Palama și instituirea sărbătorii sale în a doua duminică a Postului Mare, îndată după Duminica Ortodoxiei, consacrau deciziile celor două sinoade isihaste de la Constantinopol, din anii 1341 și 1351, drept însăși expresia Ortodoxiei și a marii tradiții dogmatice bizantine (Makarios Simonopetritul). Evocarea liturgică a personalității și învățăturii marelui isihast, în cea de-a doua duminică din Postul Mare, edifică asupra faptului că efortul ascetic și intensificarea rugăciunii în această perioadă, privind la taina lui Hristos răstignit și înviat, oferă omului întreg, trup și suflet, posibilitatea de a se împărtăși, încă de aici, de harul lui Dumnezeu. Ancorată în Tradiția Bisericii, mărturia dogmatică și duhovnicească a Sfântului Grigorie Palama releva Postul Mare ca pe un prilej binecuvântat de concretizare a învățăturii despre îndumnezeirea omului.

POSTUL SFINTELOR PAȘTI SAU POSTUL MARE

Postul Sfințelor Paști începe în luna care urmează după Duminica izgonirii lui Adam din rai. Prima și a doua zi din acest post sunt aliturgice. În primele patru zile din acest post și în joia din săptămâna a V-a se adaugă Canonul Sfântului Andrei Criteanul.

Duminicile din Postul Sfințelor Paști sunt:

1 Duminica Ortodoxiei (Ioan 1,43-51) - Sfinții Părinți au rânduit ca prima duminică din acest post să fie închinată Ortodoxiei, fiindcă este cu neputință să găsim pe Hristos, fără mărturisirea exactă a ceea ce este El.

2 Duminica Sfântului Grigorie Palama - prin această duminică ni se descoperă că dreapta credință nu este teoretică, ci este credința care duce pe om la viața și lumina veșnică. Așa se explică de ce Sfântul Grigorie Palama este numit „fiu al dumnezeieștii și neînsetatei lumini”.

3 Duminica Sfintei Cruci - pentru a ajunge la unirea cu Hristos, trebuie să ne lepădam de noi înșine, să răstignim egoismul din noi, pentru a ne putea împărtăși de iubirea dumnezeiască.

4 Duminica Sfântului Ioan Scărarul - pomenirea Sfântului Ioan Scărarul nu se face în această duminică pentru că ar fi ziua trecerii lui la cele veșnice, ci el este pomenit ca dascăl al pocăinței. El vorbește despre lacrimile pocăinței aducătoare de bucuria iertării.

5 Duminica Sfintei Maria Egipteanca - în cântările din Triod, Sfânta Maria Egipteanca este numită „înger în trup”, pentru că și-a răstignit patimile trupești și a ajuns la învierea sufletului din moartea păcatului. Spre aceasta răstignire și înviere este chemat fiecare dintre noi.

6 Duminica Floriilor - este dedicată amintirii Intrării Mântuitorului în Ierusalim. Despre această sărbătoare grăia profetul Zaharia: “Bucurate, fiica Sionului, iată Împăratul tău vine blând, șezând pe asină și pe măgar, fiul celei de sub jug”. Iar David spune despre copii: “Din gura pruncilor și a celor ce sug Ți-ai pregătit laudă”.

MITROPOLIA A INAUGURAT UN CENTRU DE ASISTENȚĂ SOCIALĂ

Luni, 22 februarie, în incinta sediului mitropolitan a fost inaugurat un Centru de asistență pentru bătrâni. La inițiativa unor oameni de afaceri în frunte cu dl Valeriu Pleșca a fost posibilă deschiderea unui astfel de Centru.

Aici bătrânii vor beneficia de asistență medicală, consultație juridică și reabilitare duhovnicească. Ceremonia de inaugurare a fost binecuvântată de către ÎPS Mitropolit Vladimir care a oficiat slujba de sfințire a încăperilor. La ceremonie au fost prezenți mai mulți slujitori și credincioși care se vor implica întru buna desfășurare a activității centrului.

Înalt Prea Sfinția Sa a menționat următoarele: „Evenimentul de astăzi constituie un prim pas întru ajutorarea nevoiașilor la un nivel mai avansat. Până în prezent prin toate centrele bisericești care activează încercăm să răspundem solicitărilor și problemelor credincioșilor care sunt foarte diverse și adesea suntem neputincioși în fața tuturor necesităților. Nădăjduim că printr-un astfel de centru vor atrage mai mulți agenți economici și oameni de bună credință dornici de a-i ajuta pe cei mai triști ca noi.

Orice început este greu și anevoios, dar vom parcurge pas cu pas întru formarea unei echipe de lucru care ar face față tuturor solicitărilor. Nădăjduim că în scurt timp vom putea susține nevoiașii și cu produse alimentare. În activitățile de zi cu zi vor fi implicați și tinerii ca voluntari.”

ÎPS Vladimir a mai ținut să mulțumească domnului Valeriu Pleșca și celorlalți oameni de afaceri implicați în deschiderea Centrului, exprimându-și speranța că astfel de instituții vor fi deschise pe întreg teritoriul Republicii Moldova, exemplul de azi fiind unul concludent și de netăgăduit în sensul colaborării dintre reprezentanții sferei asistenței sociale și Biserică.

Mitropolia.md

AGENDA DE LUCRU A ÎPS VLADIMIR, MITROPOLIT AL CHIȘINĂULUI ȘI ÎNTREGII MOLDOVE

21 februarie

Înalt Prea Sfințitul Mitropolit Vladimir a săvârșit la Catedrala Mitropolitană Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie.

19 februarie

ÎPS Mitropolit Vladimir a săvârșit Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie a Darurilor mai înainte sfințite la Catedrala.

15 februarie

În prima săptămână a postului ÎPS Mitropolit Vladimir oficiază Canonul Sfântului Andrei Criteanul la Catedrala Mitropolitană.

14 februarie

La invitația conducerii Universității de Stat din Moldova, Înalt Prea Sfințitul Mitropolit Vladimir a oficiat Sfânta Liturghie la Capela „Întâmpinarea Domnului” din incinta campusului universitar. La slujbă au participat profesori și absolvenți ai Academiei Teologice din Chișinău (promoția a 6-a la cei 10 ani de la absolvire).

În seara zilei de duminică, Mitropolitul Vladimir a oficiat la Catedrala Mitropolitană slujba Vecerniei cu Cînul Iertării.

10 februarie

ÎPS Vladimir l-a primit la Palatul Mitropolitan pe PS Marchel, Episcop de Bălți și Fălești, împreună cu care au discutat diverse aspecte din viața eparhială. În aceeași zi a primit slujitori și mireni din cuprinsul

Mitropoliei.

7 februarie

În dimineața zilei de duminică, Înalt Prea Sfințitul Mitropolit Vladimir a oficiat Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie la Catedrala „Nașterea Domnului” din Capitală.

Duminica lăsat secului de brânză, Cînul iertării

5 februarie

Mitropolitul Vladimir a primit în audiență la

Palatul Mitropolitan clerici și mireni din cadrul Eparhiei de Centru.

1 februarie

Cu prilejul aniversării unui an de când a fost ales și ridicat în treapta de patriarh SS Kiril, Întâistătorul Bisericii Ortodoxe Ruse, a invitat toți arhierii din cuprinsul patriarhiei la o rugăciune comună la Catedrala Patriarhală “Hristos Mântuitorul”.

27 ianuarie

ÎPS Mitropolit Vladimir l-a primit în audiență la Palatul Mitropolitan pe Excelența Sa, Domnul Georgios Georgountzos, Ambasadorul Greciei în Ucraina și Republica Moldova.

26 ianuarie

Mitropolitul Vladimir a oficiat slujba de sfințire a Institutului de Integrare Europeană și Științe Politice, condus de Dr. Victor Țvircun.

26 ianuarie

ÎPS Vladimir a primit în audiență la Palatul mitropolitan slujitori din cuprinsul Eparhiei de Centru.

24 ianuarie

În Duminica Vameșului și a Fariseului prin care începe perioada Triodului, un impunător sobor de preoți în frunte cu Înalt Prea Sfințitul Mitropolit Vladimir și Arhierii din cuprinsul Mitropoliei Moldovei au oficiat Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie la Catedrala „Sf. Ierarh Nicolae” din Orhei.

DECORAȚII BISERICEȘTI

14 februarie

Cu prilejul aniversării celor 130 de ani ai bisericii „Întâmpinarea Domnului” din incinta campusului universitar USM, Mitropolitul Vladimir a acordat distincții bisericesti următorilor colaboratori ai Universității de Stat: domnul Gheorghe Ciocanu, rectorul USM a fost decorat cu Ordinul „Cuv. Paisie Velicikovski”, gr. II, doamna Elena Muraru, prorector, s-a învrednicit de medalia „Cuv. Parascheva”, domnul Mihail Revenco, prorector, a fost distins cu medalia „Cuv. Paisie Velicikovski”, iar alți câțiva profesori ai universității s-au învrednicit de Diplome arhieresti.

7 februarie

După încheierea Sfintei Liturghii, Vlădica Vladimir i-a decorat pe domnii Mircea Snegur și Petru Lucinschi cu înalta distincție bisericască, Ordinul „Bincredinciosul Voievod Ștefan cel Mare și Sfânt”, gr. I. Conform spuselor Mitropolitului, primii doi președinți s-au învrednicit de acest Ordin pentru eforturile pe care le-au depus pe tot parcursul mandatelor lor de șefi ai statului pentru binele și propășirea Bisericii Ortodoxe din Moldova.

5 februarie

La rugămintea Prot. Zosima Toia, protopop de Chișinău, a fost invitat în audiență domnul Anatolie Jar, maestru în artă, dirijor secund la Capela Corală Academică „Doina”. Mitropolitul Vladimir i-a adus cuvinte de recunoștință domnului Jar pentru munca pe care o depune în ultimii 20 de ani întru propășirea culturii și spiritualității, prin crearea și susținerea mai multor coruri bisericesti. Pentru meritele sale, domnia sa a fost decorat cu Ordinul „Cuv. Paisie Velicikovski”, gr. II.

1 februarie

PS Episcop Marchel de Bălți și Fălești e decorat cu Ordinul “Cuv. Serghie de Radonej”, gr. II, la împlinirea celor 50 ani de viață (De către Patriarhul Kiril).

26 ianuarie

Pentru merite deosebite spre binele Bisericii Ortodoxe din Moldova dl Sergiu Fricățel, director general al firmei „Impexera” a fost decorat cu ordinul „Cuv. Paisie Velicikovski”, gr. II.

AU FOST HIROTONIȚI

21 februarie

În timpul Sfintei Liturghii la Catedrala Mitropolitană diaconul Ghenadii Țurcanu a fost hirotonit în treapta de preot.

11 februarie

În cadrul Liturghiei de la Capela UTC „Sf. Trei Ierarhi” din Capitală monahul Serghei (Răzmeriță) a fost hirotonit în treapta de ierodiacon pe seama mănăstirii Dobrușa.

SFINȚIREA SEDIULUI INSTITUTULUI DE INTEGRARE EUROPEANĂ ȘI ȘTIINȚE POLITICE

În amiaza zilei de 26 ianuarie, Înalt Prea Sfințitul Mitropolit Vladimir s-a deplasat la sediul Academiei de Științe a Moldovei. Aici a fost oficiată slujba de sfințire a Institutului de Integrare Europeană și Științe Politice, condus de Dr. Victor Țvircun.

După oficierea serviciului divin de sfințire, ÎPS Vladimir s-a adresat cu un cuvânt de felicitare către directorul Institutului și către colaboratorii prezenți: „Iată că azi am săvârșit în incinta Institutului de Integrare Europeană și Științe Politice, ceea ce se săvârșete în fiecare încăpere unde locuiesc sau muncesc creștinii binecredincioși, adică sfințirea. Ne bucurăm mult că domnul Victor Țvircun nu a uitat legea cea creștinească invitându-ne să săvârșim rânduiala sfințirii sediului Institutului pentru ca în viitor, după cum am cerut în rugăciuni, Bunul Dumnezeu să-și reverse Bindecuvântarea Sa peste această instituție, peste Academia de Științe a Moldovei pentru ca să munciți cu dragoste și sânguință spre binele țării noastre, spre binele Bisericii noastre. Vă urez ani mulți și toți fericiți dumneavoastră și colaboratorilor dumneavoastră din Institut și din întreaga Academie de Științe.”

Felicitându-i pe cei prezenți cu ocazia evenimentului de astăzi, Vlădica Vladimir a înmănat domnului Țvircun o icoană în cinstea Sfinților care s-au proslăvit pe pământul Moldovei.

Domnul Victor Țvircun mulțumind Înalt Prea Sfințitului Vladimir pentru frumoasele urări, a menționat următoarele: „Înalt Prea Sfințite Stăpâne, mult stimat domnule Gheorghe Duca, dragi colegi; eu consider că astăzi are loc un eveniment deosebit pentru Institutul de Integrare Europeană și Științe Politice, dar și pentru întreaga Academie de Științe a Moldovei. Iată că cu ajutorul Domnului, spre finele anului 2009 am reușit să finisăm lucrările de reparație în incinta Institutului, pentru ca angajații să aibă condiții optime pentru muncă. Vlădica, eu vă mulțumesc din suflet că ați găsit timp pentru a ne onora cu prezența la acest eveniment și pentru a săvârși rânduiala creștinească ca astfel Bunul Dumnezeu să ne ajute în munca pe care o depunem spre binele societății.”

Domnul Gheorghe Duca, Președintele Academiei de Științe a Moldovei, prezent și el la eveniment a ținut să declare următoarele: „Înalt Prea Sfinția Voastră, domnule director, stimați colegi; Academia de Științe este într-o relație foarte bună cu Mitropolia Chișinăului și a Întregii Moldove. Mă alătur domnului Țvircun și vă mulțumesc Înalt Prea Sfințite pentru că ați găsit timp să veniți la sărbătoarea noastră. Sfințirea pe care ați săvârșit-o astăzi este un îndemn la purificare de care cu toții avem nevoie, este un îndemn la consolidare, un îndemn la credință în Bunul și Atotputernicul Dumnezeu. Vă mulțumim foarte mult și considerăm că odată cu sfințirea, acest Institut își va îndeplini cu brio sarcinile pe care le are față de știință și de societate”.

Evenimentul de astăzi nu vinde decât să întărească relațiile dintre Biserica Ortodoxă din Moldova și savanții din țara noastră, acest lucru demonstrând odată în plus că Biserica și știința au același drum - drumul propășirii țării și a poporului.

PRETENȚIILE SEPARATISTE ALE TIRASPOLULUI SE EXTIND ȘI ASUPRA BISERICII

În premieră, pretențiile separatiste ale Tiraspolului se extind și asupra religiei. Arhiepiscopul Tiraspolului și Dubăsarului, Iustinian, subordonat Mitropolitului de la Chișinău, acuză Moldova de violare a teritoriului Transnistriei. Mitropolia Chișinăului și a Întregii Moldove nu comentează acuzațiile. Analizii politici de pe ambele maluri ale Nistrului anticpează, însă, un nou scandal.

Ierarhul i-a cerut, liderului administrației de la Tiraspol, Igor Smirnov, să rezolve problema a două localități din regiune - Varnița și Corjova. Acestea

sunt enclave moldovenești în așa-numita republică moldovenească nistreană.

Analistul politic din regiunea de est a țării, Andrei Safonov, susține că frontiera Eparhiei de la Tiraspol și Dubăsari într-adevăr ar coincide cu cea a Transnistriei. „Biserica în Transnistria practic este de stat. Mai mult, Iustinian este în legătură directă cu Moscova, cu Patriarhul, evitând Mitropolia Moldovei. La Moscova nu cred că această practică ar încălca eparhia. De aceea, biserica (de la Tiraspol - n.r.) va promova interesele statului”, a declarat Safonov.

Analistul politic de la Chișinău, Vitali Andrievschi, regretă că în polemica între Tiraspol și Chișinău se implică și Biserica. “Nu trebuie să împărțim credincioșii după frontiere teritoriale. Nu trebuie ca Biserica să apeleze la stat pentru a-și rezolva problemele sale. Ar fi bine ca ierarhii să înțeleagă acest lucru. Populația de pe cele două maluri ale Nistrului este unită acum, mai întâi de toate, de religia ortodoxă. Și dacă la problemele politice și economice se vor adăuga și cele religioase, va fi foarte rău”, a spus Andrievschi.

Sursa: unimedia.md

“MĂRTURISIREA CREDINȚEI: ÎNTRE DRAGOSTE ȘI TOLERANȚĂ”

Pe data de 8 februarie, imensa sală a Palatului Național din Chișinău s-a dovedit a fi neîncăpătoare pentru cei aproape 3000 de creștini care au venit să asculte participanții la Conferința Teologică cu genericul „MĂRTURISIREA CREDINȚEI: între dragoste și toleranță”, care s-a bucurat de prezența mai multor teologi și duhovnici din Republica Moldova, România, Rusia și Ucraina, printre care: Prot. Mitr. Vasile Ciobanu, parohul Bisericii “Sf. Nicolae” din s. Costești, r. Ialoveni, Alexei Galîț, decanul Facultății de Teologie din Chișinău, Danion Vasile, (România), Prot. Gheorghe Gorodentev, profesor la Seminarul Teologic din Odesa (Ucraina), cunoscutul apărător al drepturilor copiilor nenăscuți Pr. Nicolae Tănase (România) și Pr. Petru Vlașcenko (Federația Rusă).

Lucrările conferinței au început cu binecuvântarea și cuvântul de salut al Înalț Prea Sfințitului Mitropolit Vladimir: „Poruncă nouă vă dau vouă: să vă iubiți unii pe alții”, zice Mântuitorul Hristos. Dacă ar fi să ne întrebe un aborigen de pe o insulă rătăcită în ocean să-i spunem într-un cuvânt ce aceea Evanghelie, cred că acel cuvânt ar fi „dragoste”. Toată Sf. Evanghelie de la început până la sfârșit este despre dragoste. Despre dragostea lui Dumnezeu pentru om și despre dragostea omului pentru Dumnezeu.

Dumnezeu, dorind izbăvirea omului, L-a trimis pe Fiul Său cel iubit ca să-l scoată prin jertfa Sa de pe Cruce din tirania blestemului, păcatului și a morții și să-i deschidă calea spre rai. Iar calea spre rai este cea a sfințeniei și nicidecum calea păcatului. Pentru că după cum spune Sf. Ap. Pavel: „noi nu (mai) suntem ai noștri, ci ai lui Dumnezeu, căci toți suntem răscumpărați de El prin sângele sau prin jertfa lui Iisus Hristos. De aceea, avem obligația să cinstim și să respectăm trupul nostru, împreună cu duhul, slăvind în felul acesta pe Dumnezeu, căci și trupul și duhul sunt ale lui Dumnezeu” (*I Corinteni 6, 19*).

Așadar, noi suntem chemați, ocolind ispitele care vin de la trup, de la lume și de la diavol, să ne sfințim și sufletul, și trupul. Și dacă pe vremuri, omul ispitit de glasul amăgitor al lumii, își găsea refugiu și salvare în trăirea bisericăscă, în familia și în casa sa, azi, noile tehnologii omniprezente peste tot (televizorul, calculatorul), zi și noapte îl bombardează pe bietul om (mai ales pe cel neîmbisericit) cu ispitele vechi, îmbrăcate în straie noi.

Azi lupta pentru sufletul omului nu se mai dă în stadioanele cu lei, ci chiar în casa lui, în inima lui. Și dacă leii de demult sfășiau trupul creștinului, iar de suflet nu se atingeau, azi leii viciilor și ai pătimilor atacă înseși ființa omului. Televizorul, prezent în fiecare casă, a devenit învățătorul tiranic al posesorului său. El îi dictează autoritar și fără șfială ce e bine și ce e rău. Și o face desigur în duhul lumii acesteia rătăcite și înstrăinate de adevărul și frumusețea lui Dumnezeu. Și tot el îi cântă despre toleranță, această haina croită în stil modern, care are menirea să acopere urătenia și spurcăciunea păcatelor vechi.

Să nu tolerezi azi cu viciile aduse de aiurea, înseamnă să fii înapoiat, rămas în urmă de progres. Pentru a fi moderni, și în pas cu lumea azi ni se cere nici mai mult, nici mai puțin - să tolerăm păcatul. Adică toate păcatele care îl îndepărtează pe om de Dumnezeu: homosexualitatea,

prostituția, narcomania, avortul, pedofilia, eutanasia etc. ascunse sub umbrela toleranței să le primim în casa noastră și să le găzduim. Toată lumea e chemată să afirme că ce era până ieri păcat, care duce la iad și moarte veșnică, începând de azi nu mai este păcat, ci o altă realitate, fără consecințe pentru mântuirea sufletului.

Adevăratul creștin, prin definiție, nu poate fi tolerant păcatului, pentru că atunci devine trădător al lui Hristos și se face adept al diavolului. Noi nu-i urâm și nu-i osândim pe frații noștri căzuți în diferite patimi și neputințe trupesti sau sufletești, dar urâm și osândim păcatul. Dragostea adevărată nu este anemică, tolerând răul, ci - luptătoare pentru tot ce este adevărat, bun și frumos. Ea luptă pentru apărarea aproapelui. Ea dorește fierbinte ca orice om să dobândească viața cea veșnică. Mântuirea sufletului însă este imposibilă atâta timp cât fratele nostru se află sub tirania păcatului, conștient sau inconștient de aceasta. Și dacă, dorind a părea buni și toleranți, vom tăgădui scârboșenia păcatului și pericolul care îl paște pe fratele nostru, vom deveni complici ai ucigătorului de suflet. Adevărata dragoste suferă pentru aproapele, ia atitudine și nu-l lasă pradă vrăjmașilor.

Toleranța, propagată azi de pe tribune, este lipsită de dragoste și este plină de ură. Ea este doar paravanul după care se ascunde iadul întreg cu toate perversiunile și necurățiile lui.

„Doamne, luminează-mi mintea pe care a întunecat-o pofta cea rea”, ne rugăm noi zilnic, pe când așa-zisă toleranță nu numai că cheamă pofta cea rea, dar o și răspândește ca pe un virus contagios, făcându-i publicitate. Pentru a înțelege mai bine la ce ne îndeamnă toleranța vă propun un exemplu. Imaginați-vă că în prezența Dumneavoastră sunt chinuți și schingiuți copiii și soția? Ce veți face? Veți asista indiferent fără a lua măsuri, dând dovadă de toleranță față de criminali și strângând neputincios pumnii? Sau veți alege dragostea care își pune sufletul pentru aproapele?

Or, în cazul când se răsădesc așa păcate ca prostituția, homosexualismul, uciderea de prunci, narcomania, când este atacată însăși ființa neamului nostru, sufletul lui, noi să rămânem indiferenți, să stăm și să privim de departe fără a ne ridica glasul și a zice tare și răspicat: „Nu”? Să ne ferească Dumnezeu de această stare.

Suntem urmașii lui Hristos și suntem chemați la sfințenie, la viață curată, la rugăciune și post, veghe și nevoiță întru numele Domnului. Și trebuie să fim tari și înțelepți pentru a nu permite ca bombonica toleranței europene să ne momească frații și surorile noastre, copiii și nepoții, tot neamul nostru ortodox spre iad, ci să spunem lucrurilor pe față. Fiindcă dacă azi vom tăcea și nu ne vom apăra valorile ortodoxe și sufletele copiilor noștri, mâine vom da seama înaintea lui Dumnezeu, Care ne-a vorbit prin Sf. Ap. Pavel, zicând: „Nu vă amăgiți. Nici desfrânații, nici închinătorii la idoli, nici adulterii, nici malachienii, nici sodomiiții ...nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu” (*I Corinteni 6, 9-10*).

După binecuvântarea Arhiepiscopului, a luat cuvântul teologul român Danion Vasile. Domnul Danion este bine cunoscut creștinilor dreptmăritori din Republica Moldova, mai ales tinerilor, având deja câteva conferințe susținute anterior la Chișinău. Acesta a dat o foarte frumoasă definiție dragostei creștine, exemplificând-o prin gestul lui Valeriu Gafencu, unul dintre deținuții închisorilor comuniste din România care nu a pregetat să dea propriile medicamente unui pastor evreu, în persoana lui Richard Wurmbrand. Conform teologului român, acesta este poate unul dintre cele mai bune exemple ale dragostei unui creștin ortodox: să-ți ajuți semenul chiar dacă este încă departe de Credința cea Adevărată.

Cel mai important detaliu al conferinței de astăzi este faptul, că toți vorbitorii indiferent de barierele lingvistice și teritoriale, au vorbit în unison, completându-se în deplină armonie reciprocă, despre felul cum trebuie creștinul să-L iubească pe Dumnezeu, pe aproapele, pe dușman și pe cel căzut în păcat.

Printre subiectele abordate, s-a atins și dureroasa temă a avortului, motivele care împing femeile să facă acest gest ne-creștin și inuman dar și modalități de prevenire a acestei crime, iarăși aplicând principiile dragostei creștine.

De un real folos pentru public a fost și multitudinea pildelor date de către teologi și slujitori din viețile sfinților, adevărate perle, repere de trăire a Învățăturii Hristice.

De notat faptul că între public și vorbitori s-a creat o interacțiune datorită posibilității celor din sală de a adresa întrebări celor care au luat cuvântul. Astfel, foarte mulți creștini au putut afla răspunsuri la diferite întrebări cu caracter teologic.

Spre final, organizatorii au mulțumit tuturor participanților pentru receptivitatea lor și tuturor creștinilor pentru că au onorat cu prezența acest important eveniment de suflet.

“DE CE NU VIN TINERII LA BISERICĂ”

În incinta Casei de Cultură a Universității de Stat din Moldova pe data de 9 februarie, a avut loc un important eveniment de suflet - conferința susținută de către teologul și publicistul român Danion Vasile. Astfel de întâlniri cu publicul creștin de la Chișinău, în special cu tinerii, au devenit deja tradiționale pentru oaspetele din România. Și de data aceasta sala Casei de Cultură s-a dovedit a fi neîncăpătoare pentru mulțimea de tineri veniți să asculte cuvânt de îndrumare și întărire. Tema conferinței de astăzi a fost una pe cât de sensibilă, pe atât de stringentă - „De ce nu vin tinerii la Biserică?” Astfel Danion Vasile a încercat să elucideze motivele pentru care tinerii sunt înstrăinați de viața bisericească, încercând să propună publicului și soluții pentru rezolvarea acestei probleme. Eficiența discursului teologului român s-a datorat, în primul rând, abordării directe a subiectului propus și exemplificând cu propriile experiențe pe care le-a trăit în drumul său spre Ortodoxie.

Conferința de astăzi a continuat cu un cuvânt către tineri al cunoscutului apărător al drepturilor copiilor nenăscuți Pr. Nicolae Tănase și el din România. Părintele Nicolae a vorbit adunării despre păcatul avortului și despre consecințele acestuia pentru trup și suflet. Pr. Tănase a îndemnat pe cei prezenți să se ferească de săvârșirea acestui păcat și să nu se teamă de nașterea de prunci, îndemnându-i în același timp pe tineri să dea dovadă de viață curată, feciorelnică până la căsătorie. Părintele Nicolae a atenționat și asupra amoralității care tinde să devină normă în societatea contemporană și a chemat pe fiecare creștin să dea dovadă de verticalitate și hotărâre în lupta cu păcatul și trăirea conform învățăturii Bisericii Ortodoxe.

Caracterul interactiv al conferinței, documentarea excelentă a vorbitorilor și actualitatea subiectelor abordate i-a făcut pe spectatori să stea în sală cu sufletul la gură până la încheierea conferinței noaptea târziu aproape de ora 23.00. La sfârșit a fost rezervat timp pentru întrebări și răspunsuri, Pr. Nicolae Tănase și Danion Vasile răspunzând la cele mai apăsătoare întrebări ale tinerilor ce țin de viața duhovnicească.

Oaspeții din România s-au declarat plăcut surprinși de receptivitatea publicului creștin de la Chișinău și s-au arătat dispuși ca în cel mai scurt timp posibil să revină aici pentru discuții de suflet.

MIȘCAREA NAȚIONALĂ CREȘTINĂ ÎȘI INAUGUREAZĂ SEDIUL LA ȘTEFAN VODĂ

Martți, 16 februarie, în centrul raional Ștefan Vodă a fost inaugurat sediul Mișcării Naționale Creștine din Basarabia. Așa cum Mișcarea Națională Creștină are ca scop redefinirea județelor în Republica Moldova, sediul filialei Ștefan Vodă va răspunde pentru întreg județul Cetatea Albă. Președintele filiale MNC Ștefan Vodă a fost numit poetul Oleg Gherman, din localitate. Amintesc că aceasta este deja a 2 filială a Mișcării Naționale Creștine, după cea din Nisporeni. În ultima perioadă Mișcarea Națională Creștină își consolidează rândurile cu naționaliști din toată țara, totodată fiind sperietoarea nr.1 pentru comuniști și românofobi. Mișcarea Națională Creștină are ca scop deschiderea filialelor în toată țara întru promovarea valorilor românești și creștin ortodoxe, cât și a românismului în întregime.

Publicat de Dragoș Galbur

CALENDAR ORTODOX

Februarie - Făurar

1 D 14 **Duminica lăsatului sec de brânză.** Înaintepăznuirea Întâmpinării Domnului; Sf. Mc. Trifon; Sf. Mucenițe Perpetua și Felicită.

2 L 15 (+) **Întâmpinarea Domnului.** Sf. Mc. Iordan și Gavriil (*Începutul Postului Mare*).

3 M 16 Sfântul și Dreptul Simeon; Sf. Proorocita Ana.

4 Mc 17 Cuviosul Isidor Peluziotul și Sfântul Mucenic Avramie.

5 J 18 Sfintele Mucenițe: Agata și Teodula.

6 V 19 Cuv. Vucol, episcopul Smirnei; Sf. Mc. Iulian, Fausta și Maxim; Cuviosul Varsanufie cel Mare.

7 S 20 Sf. Partenie, episcopul Damascului și Luca; Cuv. Luca; Sfinții 1003 Mucenici din Nicomidia.

8 D 21 **Duminica I a Postului Mare (A Ortodoxiei).** Sfântul Mare Mucenic Teodor Stratilat și Sfântul Prooroc Zaharia; Sfintele surori Marta și Maria

9 L 22 Sf. Mc. Nichifor; Sf. Mc. episcopi Marcel și Pangratie.

10 M 23 + Sf. Sfințit Mc. *Haralambie*; Sf. Mucenițe Enata și Valentina.

11 Mc 24 Sf. Mare Mc. Teodor Torion. Sf. Sfințit Mc. Vlasie, episcopul Sevastei; Sf. Teodora împărăteasa.

12 J 25 Sf. Meletie, arhiepiscopul Antiohiei celei Mari și Antonie patriarhul Constantinopolului; Sf. Mc. Hristea.

13 V 26 Cuv. Martinian; Sf. Apostoli: Aevila și Priscila.

14 S 27 Cuvioșii: Auxentiu, Maron și Avraam.

15 D 28 **Duminica a 2-a a Postului Matre (a Sf. Grigorie Palama).** Sfântul Apostol Onisim; Sfântul Mucenic Maior; Cuviosul Eusebiu.

16 L 1 Sfinții Mucenici Pamfil și Valentin; Cuv. Flavian.

17 M 2 Sf. Mare Mucenic Teodor Tiron și Sfânta Mariamna.

18 Mc 3 Sfântul Leon, episcopul Romei; Cuvioșii Agapit, Mariam și Pulheria.

19 J 4 Sf. Ap. Arhip, Filimon și Apfia; Cuv. Evghenie și Macarie.

20 V 5 Sfântul Leon, episcopul Cataniei și Agaton, episcopul Romei; Cuv. Visarion.

21 S 6 Cuv. Timotei; Sf. Eustatius, episcopul Antiohiei.

22 D 7 **Duminica a 3-a Postului Mare (a Sfintei Cruci).** Aflarea Moaștelor Sfinților Mucenici din Evghenia; Cuv. Atanasie, Talasie și Limneu.

23 L 8 Sfântul Sfințit Mucenic Policarp, episcopul Smirnei; Sf. Gorgonia.

24 M 9 (+) *Întâia și a doua aflare a capului Înaintemergătorului și Botezătorului Ioan.*

25 Mc 10 Sf. Tarasie, arhiepiscopul Constantinopolului, Alexandru și Ipatie.

26 J 11 Sfântul Porfirie, arhiepiscopul Gazei; Sf. Mc. Fotini; Sf. Teodor.

27 V 12 Cuvioșii Procopie Mărturisitorul și Talaleu Mărturisitorul.

28 S 13 Cuv. Vasile Mărturisitorul; Sf. Mc. Nestor.

Pomenirea aflării cinstului cap al sfântului prooroc Înaintemergător și Botezător Ioan

24 februarie/9 martie

Cinstul cap și de îngeri mult prețuit al Înaintemergătorului s-a aflat, întâia oară după bunăvoirea și arătarea sfântului Ioan Înaintemergătorul, de doi monahi oarecare, în casa lui Irod, mergând aceștia la Ierusalim, spre a se închina la purtătorul de viață mormânt al Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Iar de la acești monahi luându-l un oarecare olar, l-a dus în cetatea emesenilor și cunoscând olarul cum că prin mijlocirea sfântului cap avea bună norocire, îl cinstea în chip de negrăit. Când a fost să moară, l-a lăsat surorii sale, zicându-i să nu-l miște de la locul său, nici să-l descopere, ci numai să-l cinstească. Iar după moartea acelei femei, sfântul cap al Botezătorului a

ajuns de la unii la alții și mai pe urmă a ajuns la un oarecare Eustațiu monah și preot, care era de aceeași credință cu eresul arienilor. Acesta fiind alungat de către dreptcredincioșii din peștera unde locuia, căci precupețea tămăduirile care se făceau de sfântul cap și le arăta ca făcute de eresul lui, din voia lui Dumnezeu cinstul cap a rămas în peșteră și a fost ascuns acolo, până în vremea lui Marcel care era arhimandrit pe vremea împărăției lui Valentin cel tânăr și a lui Uraniu episcopul Emesiei. Atunci mulți având descoperiri, cinstul cap a fost găsit a doua oară, într-o oală de lut, care servea pentru apă și a fost adus și pus în biserică de episcopul Uraniu, făcând nenumărate tămăduiri și minuni.

Pomenirea cuvioasei maicii noastre Filoteia, cea din Atena

19 februarie / 4 martie

Sfânta Maică Muceniță Filoteia s-a născut în Atena în anul 1522. Părinții ei, Syriga și Angelos Benizelos, s-au făcut remarcați nu atât prin eminentă și bogăție, cât mai ales prin credință. Deseori, blânda Syriga o implora pe Preasfânta Theotokos (= Născătoarea de Dumnezeu) să-i dăruiască un copil. Rugăciunile ei stăruitoare au fost ascultate și așa s-a născut fetița lor, pe care au botezat-o Revula.

Părinții și-au crescut fiica în dreapta credință și adâncă evlavie până la vârsta de 12 ani când au dat-o spre căsătorie. Soțul ei s-a dovedit a fi un om rău și necredincios, care o bătea și o chinuia pe Revula. Ea a

îndurat cu răbdare chinurile, rugându-se la Dumnezeu pentru îndreptarea soțului ei.

După trei ani, soțul Revulei a murit iar ea a început să crească duhovnicește prin post, priveghere și rugăciune. Sfânta a înființat o mănăstire de maici cu hramul Apostolului Andrei Cel Dintâi Chemat (prăznuit în 30 noiembrie și 30 iunie), iar la terminarea mănăstirii ea a fost prima care a acceptat tunderea în monahism sub numele de Filoteia.

În acele vremuri Grecia suferea sub jugul turcesc, mulți atenieni fiind făcuți sclavi de cotoritorii turci. Sf. Filoteia făcea tot posibilul să răscumpere cât mai mulți frați de la sclavie. Odată, patru femei au reușit

să fugă de la stăpânii lor turci, care le-au cerut să renunțe la religia creștină, adăpostindu-se în mănăstirea Sfintei Filoteia. Turcii, auzind unde s-au ascuns fugarele, au dat buzna în chilia sfintei și au bătut-o, după care au dus-o în fața guvernatorului și au închis-o. În dimineața următoare, turcii i-au dat drumul în fața unei mulțimi, amenințând-o că dacă nu renunță la Hristos va fi tăiată în bucăți.

Când sfânta a hotărât să ia coroana martiriului, prin mila Domnului s-au adunat ca din senin o mulțime de creștini care i-au împăcat pe judecători și au reușit să o elibereze pe sfântă. Întorcându-se la mănăstirea sa, ea a continuat să trăiască în înfrânare, rugăciune

și priveghere, dobândind darul facerii de minuni. Sfânta a construit o altă mănăstire în Patesia, o suburbie a Atenei, unde s-a nevoit în viață ascetică alături de surorile ei.

În ajunul praznicului Sfântului Dionisie Areopaghitul (prăznuit la 3 octombrie), turcii au prins-o pe Sf. Filoteia și au torturat-o, lăsând-o mai mult moartă decât vie și plină de sânge. Plângând de durere, surorile mănăstirii au luat trupul însângerat al sfintei mucenițe și l-au dus la Kalogreza, unde s-a stins din viață la 19 februarie 1589.

La scurt timp după moartea sa, moaștele Sfintei Mucenițe Filoteia au fost aduse la biserică catedralei din Atena.

Pomenirea sfântului sfințitului mucenic Policarp, episcopul Smirnei

23 februarie / 8 martie

Sfântul Policarp, Episcopul Smirnei, "roditor în toate cele bune" (*Col. 1,10*), s-a născut în sec. I și a trăit în Smirna - Asia Mica. A rămas orfan la o vârstă fragedă și a fost crescut de credincioasa văduvă Calista, sfătuită de un înger. După moartea mamei sale adoptive, Policarp a renunțat la toate bunurile sale și a început o viață castă, îngrijind bolnavii și infirmii. El se simțea suflătește foarte aproape de Sf. Bucolus, Episcopul Smirnei (prăznuit în 6 februarie), care l-a făcut mai întâi diacon, încredințându-i propovăduirea Cuvântului lui Dumnezeu în biserică, apoi hirotonindu-l în sfânta preoție.

Sf. Apostol Ioan Teologul mai trăia în acea vreme și, fiind bun prieten, cei doi mergeau deseori împreună în călătoriile lor apostolice.

Cu puțin înainte de a muri, Sf. Bucolus și-a exprimat dorința ca Policarp să fie următorul episcop al Smirnei. Când Sf. Policarp a fost sfințit episcop, i s-a arătat Domnul Iisus Hristos.

Sf. Policarp și-a condus turma cu râvnă apostolică și a fost foarte iubit de cler. Sf. Ignatie al Antiohiei Teoforul "Purtătorul de Dumnezeu" (prăznuit în 20 decembrie) îi poartă multă dragoste și mult respect sfântului Policarp. În timp ce se îndrepta spre Roma unde îl aștepta execuția, Sf. Ignatie i-a scris Sfântului Policarp următoarele: "Aceste vremuri au nevoie de tine pentru a-L găsi pe Dumnezeu, așa cum piloții au nevoie de vânt și marinarii în furtună caută un port."

Între anii 161-180 împăratul Romei Marcus Aurelius a început o cruntă persecuție împotriva creștinilor iar păgânii au cerut judecătorului să fie căutat Sf. Policarp, "tatăl tuturor creștinilor" și "ademenitorul întregii Asii". În acest

timp, la rugămintele credincioșilor săi, sfântul s-a retras într-un sat mic nu departe de Smirna. Când soldații au venit să-l ia, el i-a întâmpinat și i-a poftit la masă, după care le-a cerut răgaz pentru rugăciune ca să se pregătească pentru martiriu.

Suferințele și moartea sa sunt prezentate în "Epistola Creștinilor Bisericii din Smirna către celelalte Biserici", una dintre cele mai vechi mărturii ale literaturii creștine.

La judecată, Sf. Policarp și-a mărturisit cu hotărâre credința în Hristos și a fost condamnat să fie ars de viu. Călăii ar fi vrut să-l fixeze în cuie de un stâlp dar sfântul a spus că Domnul îi va da putere să îndure flăcările, așa că îl pot lega doar cu niște sfori. Flăcările l-au înconjurat dar nu l-au atins, ridicându-se deasupra capului său în formă de boltă. Văzând că flăcările nu-și fac efectul, păgânii l-au înjunghiat cu un pumnal iar sângele i-a curs atât de mult din rană încât a stins flăcările. Corpul martirului Policarp a fost incinerat. Creștinii din Smirna au luat cu evlavie ce a mai rămas din corpul sfântului, sărbătorind în fiecare an ziua martiriului său.

Sfântul Irineu din Lyon (prăznuit la 23 august), un discipol al Sf. Policarp, a păstrat o relate despre sfânt, pe care o citează și Eusebiu în a sa *ISTORIE ECLESIASTICĂ* (V, 20):

"Am fost foarte tânăr când te-am văzut la Policarp, în Asia Mica", îi scria Sf. Irineu prietenului său Florinus, "dar tot îmi amintesc locul unde Binecuvântatul Policarp a șezut și a vorbit, cum a pășit, cum a gândit în viață, cum era înfățișarea lui, vorba lui, cum se plimba cu Ioan și cum povestea el însuși ceea ce auzea de la alți mărturisitori ai Domnului despre viață, învățăturile și minunile Sale".

"Prin mila Domnului am ascultat

apoi cu atenție cuvintele lui Policarp, scriindu-le nu pe table ci în adâncul inimii mele. De aceea, pot mărturisi în fața lui Dumnezeu, că dacă acest sfânt și binecuvântat părinte ar auzi ceva asemănător cu erezia ta, s-ar opri imediat și și-ar exprima indignarea prin expresia lui consacrată: "Bunule Dumnezeu, cum m-ai lăsat să trăiesc aceste vremuri!"

În timpul vieții, sfântul episcop a scris mai multe epistole către obștea sa și către alți oameni, dintre care singura care a supraviețuit până azi este Epistola către Filipeni, care, după mărturia Sf. Ieronim, a fost citită în bisericile din Asia Mică la sfintele slujbe. Această epistolă a fost scrisă de sfânt ca răspuns la dorința Filipenilor de a primi niște scrisori despre martirul Ignatie (prăznuit în 20 decembrie) care erau în posesia Sf. Policarp.

RUGĂCIUNEA SFÂNTULUI EFREM SIRUL

Pr. Prof. Alexander Schmemmann

Dintre toate cântările și rugăciunile din timpul Postului, o singură scurtă rugăciune poate fi considerată rugăciunea specifică a acestuia. Tradiția o atribuie unui mare învățător al vieții duhovnicești - Sfântul Efreim Sirul, prăznuit pe 28 ianuarie:

„Doamne și Stăpânul vieții mele, duhul trândăviei, al grijii de multe, al iubirii de stăpânire și al grăirii în deșert nu mi-l da mie.

Iar duhul curăției, al gândului smerit, al răbdării și al dragostei, dăruiește-l mie, robului Tău.

Așa Doamne, Împărate, dăruiește-mi ca să-mi văd greșalele mele și să nu osândesc pe fratele meu, că binecuvântat ești în veșii vecilor. Amin”.

Această rugăciune este citită de două ori la sfârșitul fiecărei slujbe din timpul Postului Mare, de Luni până Vineri (nu și Sâmbetele și Duminicile), căci, după cum vom vedea mai târziu, slujbele acestor zile nu urmează celor săvârșite de obicei în timpul Postului Mare.

La prima citire o metanie urmează fiecărei cereri. Apoi facem cu toții douăsprezece închinăciuni, spunând: „Dumnezeule, curățește-mă pe mine păcătosul!” Întreaga rugăciune este repetată cu o singură metanie la sfârșit. De ce ocupă un loc așa de important această scurtă și simplă rugăciune în slujbele de Post? Pentru că recapitulează într-un mod unic toate elementele pozitive și negative ale pocăinței și constituie, să spunem așa, o „verificare” pentru ostenele noastre personale de-a lungul Postului. Acestea au ca scop mai întâi eliberarea noastră de câteva boli duhovnicești fundamentale, ce ne modelează viața și fac practic imposibilă chiar încercarea de a ne întoarce noi înșine către Dumnezeu.

Boala fundamentală este duhul trândăviei

Este acea lenevire și pasivitate a întregii noastre ființe, care întotdeauna ne împinge mai degrabă „în jos” decât „în sus” — care încearcă mereu să ne convingă că nici o schimbare nu este posibilă și, deci, nu este nici de dorit. De fapt, este vorba de un cinism înrădăcinat, care la orice schimbare duhovnicească răspunde „pentru ce?” și face din viața noastră o teribilă risipire sufletească. Este cauza tuturor păcatelor pentru că otrăvește energia duhovnicească de la însuși izvorul său.

Rodul trândăviei este grija de multe. Este acea stare de deznădejde pe care toți Sfinții Părinți au considerat-o cea mai mare primejdie pentru suflet. Deznădejdea este imposibilitatea pentru om de a vedea ceva bun sau pozitiv; este reducerea la negativism și pesimism a tot ceea ce există. Aceasta este, cu adevărat, o forță demonică în noi, pentru că fundamental Satana este un înșelător. El îl înșală pe om asupra lui Dumnezeu și a lumii; el ne umple viața cu întuneric și nihilism. Deznădejdea este sinuciderea sufletului, pentru că atunci când omul este cuprins de ea devine incapabil să vadă lumina și să o dorească.

Iubirea de stăpânire

Deși pare bizar, trândăvia și deznădejdea sunt tocmai cele ce ne umplu viața cu iubirea de stăpânire. Pângărind întreaga noastră atitudine către viață, lipsind-o de sens și plinătate, ele ne silesc să căutăm compensație într-o atitudine total greșită față de alte persoane. Dacă viața mea nu este îndreptată către Dumnezeu, nu aspiră la valorile eterne, inevitabil va deveni egoistă și egocentrică, iar aceasta înseamnă că toți cei din jurul meu vor deveni mijloacele proprii mele satisfaceri de sine. Dacă Dumnezeu nu este Domnul și Stăpânul vieții mele, atunci eu voi deveni propriul meu domn și stăpân, centrul absolut al propriei mele vieți, și încep să evaluez totul ținând cont de nevoile mele, de ideile mele, de dorințele mele și de judecățile mele. Iubirea de stăpânire este astfel o degenerare fundamentală a relației mele cu ceilalți, o încercare de subordonare a lor față de mine. Această pornire nu se exprimă neapărat prin a comanda sau a domina pe „alții”. Se poate exprima la fel de bine prin indiferență, dispreț, lipsă de interes, de considerație, de respect. Este, într-adevăr, lenevire și deznădejde îndreptate, de această dată, către ceilalți; sinuciderea duhovnicească se completează astfel cu crima duhovnicească. Și, în final,

Grăirea în deșert

Dintre toate ființele create de Dumnezeu, omul singur a fost înzestrat cu darul vorbirii. Toți Sfinții Părinți văd în aceasta adevărata „pecete” a Chipului Divin în om, pentru că Dumnezeu însuși se descoperă ca și Cuvânt (*Ioan 1, 1*). Dar, fiind darul suprem, este prin același simbolism supremul pericol. Fiind adevărata expresie a omului, mijlocul realizării de sine este din acest punct de vedere și cauză a căderii sale și a distrugerii de sine, a trădării și a păcatului. Cuvântul mântuiește și cuvântul ucide; cuvântul inspiră și cuvântul otrăvește. Cuvântul este modul de exprimare al Adevărului, dar și al înșelării demonice. Având o putere pozitivă fundamentală, el are astfel, totuși, și o imensă putere negativă. Cu adevărat el zidește pozitiv sau negativ. Atunci când este deviat de la originea și scopul său dumnezeiesc, cuvântul devine deșertăciune. El împinge spre trândăvie, deznădejde și iubirea de stăpânire și transformă viața în iad. El devine adevărata putere a păcatului.

Acestea patru sunt astfel „obiectivele” negative ale pocăinței. Ele constituie obstacolele ce trebuie îndepărtate. Dar Dumnezeu singur le poate îndepărta. Iată deci prima parte a rugăciunii Sfântului Efreim Sirul — această plângere din adâncul neputinței omenești. Apoi rugăciunea se îndreaptă către țelurile pozitive ale pocăinței care, de asemenea, sunt patru.

Curăția, smerenia, răbdarea

Dacă nu se reduce sensul acestui termen, așa cum adesea și eronat se face, numai la conotațiile sale sexuale, este înțeles ca omologul pozitiv al trândăviei. Traducerea precisă și totală a termenului grecesc *sofrosini* și a termenului slavon *țelomudryie* trebuie să fie plinătatea înțelepciunii, dreapta socotință. Trândăvia este, întâi de toate, risipire, distrugerea vederii și energiei noastre, incapacitatea de a vedea întregul. Atunci opusul său este tocmai plinătatea. Dacă de obicei înțelegem prin curăție virtutea opusă depravării sexuale, aceasta se întâmplă datorită caracterului decăzut al existenței noastre, care nu se manifestă niciunde mai bine decât în plăcerea sexuală — îndepărtarea trupului de la viața adevărată și de la stăpânirea duhului asupra sa. Hristos a refăcut plinătatea în noi. Și aceasta a realizat-o prin refacerea adevăratei scări de valori, prin călăuzirea noastră înapoi către Dumnezeu.

Primul și minunatul rod al acestei plinătăți sau curății este smerenia (...). Ea este mai presus de toate biruința adevărului în noi, îndepărtarea tuturor minciunilor în care de obicei trăim. Numai smerenia poate fi capabilă de adevăr, de a vedea și de a primi lucrurile așa cum sunt și, astfel, de a vedea măreția, bunătatea și iubirea lui Dumnezeu în orice. De aceea se spune că Dumnezeu revărsa harul Său peste cei smeriți, iar celor mândri le stă împotrivă.

Curăția și smerenia sunt firesc urmate de răbdare. Omul „natural” sau „căzut” este nerăbdător, pentru că nevăzându-se pe sine se grăbește să judece și să condamne pe ceilalți. Având, așadar, o cunoaștere eronată, incompletă și pervertită a tot ceea ce îl înconjoară, măsoară toate acestea prin prisma gusturilor și concepțiilor sale. Fiind indiferent

cu oricine în afară de sine, dorește ca viața să fie încununată cu succes aici și acum. Răbdarea, totuși, este cu adevărat o virtute divină. Dumnezeu este răbdător nu pentru că este „iertător” ci pentru că El sesizează adâncimea celor ce există, pentru că realitatea intimă a lucrurilor, pe care noi în orbirea noastră nu o mai vedem, este deschisă către El. Cu cât ne apropiem mai mult de Dumnezeu, cu cât devenim mai răbdători, cu atât reflectăm mai mult acel infinit respect față de toate ființele care reprezintă însușirea specifică a lui Dumnezeu.

Dragostea

În cele din urmă, cununa și rodul tuturor virtuților, ale tuturor creșterilor și ostenelelor duhovnicești este dragostea — acea dragoste care, așa cum am mai spus, poate fi dăruită numai de Dumnezeu —, darul ce este finalitatea tuturor pregătirilor și ostenelelor duhovnicești.

Vederea greșelilor

Toate acestea sunt rezumate și adunate laolaltă în ultima cerere a rugăciunii Sfântului Efreim Sirul, în care cerem: „dăruiește-mi ca să-mi văd greșalele mele și să nu osândesc pe fratele meu”. Dar, în final, mai este o primejdie: mândria. Mândria este izvorul răului și toată răutatea este mândrie. Iată că nu-mi este suficient să-mi văd propriile mele greșeli, întrucât chiar și această virtute aparentă se poate transforma în mândrie. Scrierile sfinte abundă în sfaturi împotriva subtililor forme ale pseudo-pietății care, în realitate, sub vălul smereniei și al autocriticii pot conduce către o mândrie cu adevărat demonică. Dar atunci când „vedem greșalele noastre” și când „nu osândim pe frații noștri”, când, altfel spus, curăția, smerenia, răbdarea și dragostea sunt doar una în noi, atunci și numai atunci ultimul dușman — mândria — va fi nimicit în noi.

După fiecare cerere a rugăciunii facem o metanie. Metaniile nu sunt limitate la rugăciunea Sfântului Efreim Sirul dar constituie una din caracteristicile distinctive ale întregului cult din timpul Postului. Totuși, aici, semnificația lor este revelată mai bine ca niciodată. În lungul și dificilul efort al însănătoșirii duhovnicești, Biserica nu a pus bariere între suflet și trup. Omul, în întreaga sa ființă, s-a îndepărtat de Dumnezeu; omul, în întreaga sa ființă, trebuie restaurat, trebuie să se întoarcă (la Dumnezeu - n.trad.). Catastrofa creată de păcat constă, cu siguranță, tocmai în biruința cărnii - animalul, iraționalul, plăcerea din noi — asupra duhovnicescului și dumnezeiescului. Dar trupul este slăvit, trupul este sfânt, așa de sfânt încât Dumnezeu însuși „a luat trup”. Atunci, mântuirea și pocăința nu disprețuiesc trupul, nu îl neglijează, ci au în iconomia lor restaurarea trupului, readucerea lui la funcțiile sale reale, ca expresie a vieții duhovnicești, ca templu al neprețuitului suflet omenesc. Ascetismul creștin este o luptă nu împotriva, ci pentru trup. Din acest motiv, întreaga ființă umană - suflet și trup - face pocăință. Trupul participă la rugăciunea sufletului întocmai cum sufletul se roagă prin și în trup. Metaniile, semne „psihosomatice” ale pocăinței și ale smereniei, ale adorării și ale ascultării, reprezintă astfel prin excelență ritualul de Post.

din lucrarea *Postul cel Mare*, Ed. *Univers enciclopedic*

DE VORBĂ CU DUMNEZEU

Anul 2010 e declarat Anul Grigore Vieru, în cinstea poetului care în urmă cu un an a plecat către Domnul, și care la 14 februarie anul curent ar fi împlinit 75 de ani.

Fiecare om e înzestrat cu câte un dar de la Domnul. Raportat la noi, oameni de rând zicem că cutare e un „bun profesionist”, „e talentat! sau „are cutare vocație”.

Dar în viziunea mea totul e de la Dumnezeu, pentru că El zice: „Fără de Mine nu puteți face nimic”.

Pe oamenii de creație, Dumnezeu i-a înzestrat cu un dar special.

Poetul Grigore Vieru a fost unul dintre acei înzestrași de Dumnezeu cu un dar special. Era omul cu chiupul blând și zâmbet de copil, care în creația sa a cântat dragostea de mamă, de copii, Patrie, grai, natură ș.a.

Un subiect aparte a poeziei sale e credința. Să răsfoim culegerea de versuri a lui Grigore Vieru „Hristos nu are nici o vină”, editată în 1991, la Capitolul „Dumnezeu și Patria” include poezia „Inscripții pe stâlpul porții”, în care apără credința prin unirea cu Dumnezeu.

„În raza candelii mereu
Sub care sufăr și crez
Noi ne unim cu Dumnezeu,
Dar voi? Cu cine? Cu ce crez?”

Capitolul „Hristos nu are nici o vină” include cântece de muzică ușoară cu tematica: Dumnezeu, credința în Dumnezeu, mănăstirea, Ștefan cel Mare ș.a. Sunt de o deosebită muzicalitate aceste versuri. Iată denumirea doar a unora dintre aceste versuri: „Reaprindeți candela credinței”, „Răsați”, „Hristos nu are nici o vină”, „Slava cerului”, „O mie de clopote”, „Pentru ea”, „La mănăstirea Căpriană”, „Ajut-o Doamne”, „Către monumentul lui Ștefan cel Mare” ș.a. Unele dintre aceste versuri au fost puse pe muzică și au devenit foarte populare. Poetul a colaborat cu compozitorii Ion Aldea-Teodorovici, Iu. Țibulschi, An. Chiriac, M. Dolgan, E. Doga ș.a.

Ca un strigăt „la cer”, ce sfâșie ființa sunt așa cântece ca: „Reaprindeți candela”

„Reaprindeți candela-n căscioare
Lângă busuiocul cel mereu
Degerat la mâini și la picioare

Se întoarce-acasă Dumnezeu.
Doamne cel din slăvile creștine,

.....
Că Te-au dus acolo și pe Tine
În Siberii fără de sfârșit?!

...Doamne, bine nu ne-a fost nici nouă

Fără sfatul și Lumina Ta”.

Starea sufletească a poetului atât de durută o aflăm din cântecele, în care dă slavă cerului, totdeauna crezând în Dumnezeu, bucurându-se pentru „florile ce răsar, izvoarele ce curg, pentru ploaie” ș.a.

„Mi-au spus că nu e Dumnezeu
Și-au stins preasfânta sărbătoare.
Ci eu m-am bucurat mereu
Că flori frumos răsar și curg izvoare.

Slava cerului, Slava. Nemuririi slavă

...Că sfânt pe Cerul cel de sus
Răsare Soarele și Luna”.

Durerea lui Gh. Vieru pentru Dumnezeu e durerea poporului, a noastră, a tuturor:

„Nu El a otrăvit izvoare
Și mărul care-n pom se coace
Hristos nu are nici o vină.

Lăsați-L pe Hristos în pace.

Nu El a preschimbat pe oameni

În fiara crudă și rapace.

Hristos nu are nici o vină.

Lăsați-L pe Hristos în pace.”

Iar în poezia „La mănăstirea Căpriană”, zice poetul, bat clopotele frumos, e o speranță, o bucurie și o chemare la sfântul locaș:

„La mănăstirea cea Căpriană
Bate un clopot în zi de Duminică
...Bate frumos un clopot ca o chemare

.....

Bate un clopot
Al Învierii și Bunei Vestiri!”

Prin versurile poetului lumina ne-a fost ținută în suflet, dar și memoria istorică a rămas vie. Referindu-se la Domnul Moldovei Ștefan cel Mare, care ne-a apărut, Țara și credința, a ridicat mai multe biserici și mănăstiri, Grigore Vieru spune:

Ștefan doamne, drept ai spus...

„Țineți crucea cât mai sus,
Îmblânziți-l pe păgân”.

Ștefan Doamne, sfânt și drept.

Nu înțelegem pe păgân –

Noi cu Precista la piept

Veșnic el cu piatra-n sân”.

În versurile sale marele nostru poet nu înceta să-l roage pe Dumnezeu, să ajute lumea, să ne apere de pierzanie, de cele rele, să ne curețe sufletele, să readucă credința:

„Trimite-ne Doamne,
Trimite-ne Doamne
O ploaie cu stele
Și spală pământul
Și spală pământul de rele.

Să vină iar potopul oare

Cum scrie în Scriptură?!

Se-afundă omul tot mai tare

În mări de ură...

Întinde-i, Doamne, lumii mâna,

...întoarce-ți către lume fața,

Ajut-o Doamne”

La 14 februarie, 2010, Grigore Vieru, simbolul sufletului basarabean, ar fi împlinit 75 de ani.

Sunt sigură că în această zi, mulți creștini au mers pe la biserici, mănăstiri pentru a se ruga și a aprinde câte o lumânare în memoria lui Grigore Vieru care a plecat la Eminescu.

Emilia Eftenie Țurcamu, or. Bălți

ICOANA «SFÂNTA MARIA MAGDALENA»
A AJUNS LA OLĂNEȘTI

Sâmbătă, 6 februarie, la biserica „Sfânta Parascheva» din satul Olănești, raionul Ștefan-Vodă, a fost sfințită icoana - «Sfânta Maria Magdalena» care, în sfârșit, a fost reînțoarsă locașului sfânt.

Icoana a ajuns la Olănești după câteva decenii de peregrinări. Construită până la 1800, cu mult înainte de ocuparea teritoriului Basarabiei de către Rusia țaristă, biserica din Olănești, Ștefan-Vodă, a fost distrusă de către sovietici în perioada postbelică. Icoana «Sfânta Maria Magdalena», datată din 1600, a fost salvată, ca printr-o minune, de către Pintilie Vasiliev, care a dăruit-o fratelui său, Nichifor, un alt olăneștean, general al armatei ruse, doctor habilitat în medicină, profesor universitar, membru corespondent al Academiei de Științe Medicale din Federația Rusă.

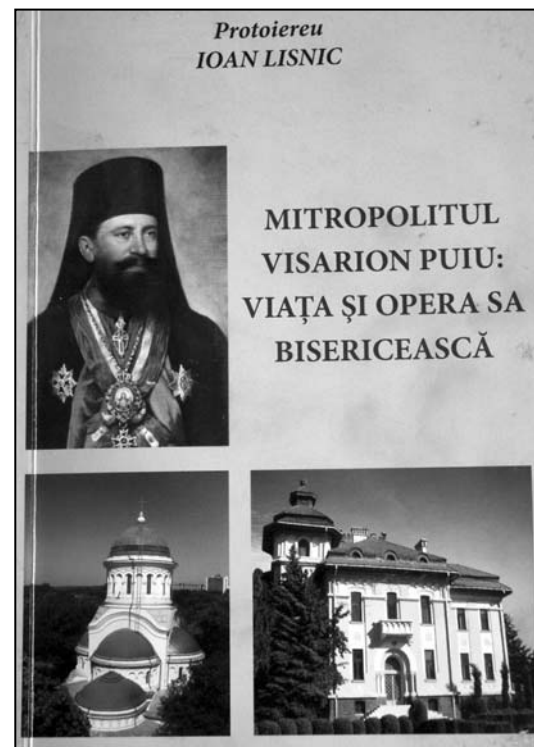
Istoria acestei icoane am aflat-o de la Victor Captari, vicepreședintele Companiei «Vinăria Purcari», originar din Costiceni regretatului scriitor și deputat Ion Vatamanu din Bucovina. La rândul său, acesta a aflat-o de la un alt băștinaș, Alexandru Robu. Icoana s-a păstrat la Moscova mai bine de câteva decenii. Generalul Vasiliev, ne-a spus Victor Captari, a încercat să reînțoarcă icoana bisericii din Olănești, renovată în anii Mișcării de eliberare și renaștere națională. „Icoana a fost arestată de mai multe ori la vamă, ca, în sfârșit, grație unor oameni de bună-credință, să ajungă acasă. Printre aceștia se numără colonelul-medic al Armatei Naționale a R. Moldova Ion Corcimaru, secretarul general al Ministerului Afacerilor Externe și Integrării Europene, Mihai Căpățână, colaboratoarea Ambasadei R. Moldova în Federația Rusă, Cristina Kogălniceanu, olăneșteanca Ina Balâc, soția generalului Vasiliev ș.a.», ne-a mărturisit Victor Captari.

Apropo, icoana a avut de suferit în timpul incendiului bisericii de către sovietici. Ea a fost salvată de generalul moldovean Nichifor Vasiliev și restaurată la atelierele din Sofrino, regiunea Moscova. Printr-o scrisoare adresată către preotul Constantin al bisericii din Olănești, soții Nichifor și Ina Vasiliev au solicitat întoarcerea icoanei acasă. Aceasta s-a întâmplat abia zilele trecute, când ea a ajuns la Olănești.

La manifestare au participat mai multe personalități din orașul Chișinău, printre care acad. Gheorghe Ghidirim, scriitorul și deputatul Ion Hadârcă, ex-ministrul Apărării Valeriu Pleșca, precum și creștini din raionul Ștefan-Vodă.

Nicolae Roibu

“Mitropolitul Visarion Puiu: Viața și opera sa bisericească” de Prot. Ioan Lisnic

Recent a văzut lumina tiparului cartea Protoiereului Ioan Lisnic „Mitropolitul Visarion Puiu: Viața și opera sa bisericească”. Din start lucrarea s-a bucurat de înalte aprecieri ale reprezentanților clerului ortodox, în frunte cu Înalt Prea Sfințitul Mitropolit Vladimir, Prot. Mitr. Zosima Toia, Președintele Comisiei Eparhiale pentru editură, protopopul municipiului Chișinău, Pr. prof. Dr. Eugen Onicov și alții.

Cartea prezintă un interes deosebit pentru cei interesați de cunoașterea vieții și activității vrednicului de pomenire Mitropolit Visarion Puiu (1879-1964), relatându-se pe rând cele mai importante evenimente și activități din viața ierarhului: activitatea sa în calitate de director la Seminarul Teologic din Galați (1909-1918), în calitate de director al Seminarului Teologic din Chișinău și Exarh al mănăstirilor din Basarabia (1918-1921). Episcop al Argeșului (1921-1923), etc.

Odată cu apariția cărții semnate de către Protoiereul Ioan Lisnic bibliografia ortodoxă autohtonă se mai îmbogățește cu un titlu de referință în ceea ce privește istoriografia elcesială.

NELINIȘTIT ESTE SUFLETUL NOSTRU PÂNĂ NU SE ÎNTOARCE IARĂȘI LA TINE, DOAMNE

LECTII DE CATEHIZARE

Lecția 50

“PUTEREA SFINȚITOARE”

CALENDARUL CREȘTIN

(începutul în nr. 1, 2010)

Sfânta Treime

În cărțile de cult luna de după sărbătoarea Rusaliilor apare ca Luna Sfântului Duh. Această sărbătoare se înscrie de fapt în practica veche a Bisericii, conform căreia a doua zi după un eveniment important din istoria mântuirii este cinstită persoana care sau prin care s-a realizat acest fapt.

În calendarele românești mai noi, această sărbătoare apare cu numele de sărbătoarea Sfintei Treimi. Este posibil ca aceasta să fie o influență catolică, generalizată în Apus abia prin sec. XIV.

Înălțarea Domnului

Deși este menționată în lista sărbătorilor din Constituțiile Apostolice (CVIII), sărbătorirea efectivă a Înălțării se făcea până în sec. al IV-lea împreună cu Cincizecimea.

De ce nu au prăznuit creștinii înălțarea ca o sărbătoare distinctă?

Odată ce la Ierusalim acest moment este marcat printr-o priveghere nocturnă în noaptea de miercuri spre joi (Egeria, 42), întrebarea este dificilă. Conform unor studii ale lui Paul Devos, care s-a ocupat de sărbătoarea celor 14000 de Prunci uciși, pe atunci data acestei sărbători era fixată la patruzeci de zile după Paști. Dacă reluăm relatarea Egeriei, vedem că în miercuri și joi aceasta acțiunile liturgice se desfășurau la Betleem, în Peștera Nașterii. Ce legătură există între Nașterea Domnului și a patruzeci de zile? Cu siguranță, doar tragicul eveniment al uciderii pruncilor, cu atât mai mult cu cât aceeași Egeria ne spune ulterior că Înălțarea era prăznuită în după-amiaza zilei Cincizecimii, ca serviciu liturgic între Liturghie și Vecernie.

Un posibil motiv al despărțirii de Cincizecime poate fi construirea unei impunătoare biserici pe Muntele Măslinilor (Eleona) de către împărăteasa Elena, pe locul unde, conform tradiției, a avut loc evenimentul Înălțării. După J. Danielou, motivul poate fi căutat în disputele dogmatice declanșate de atacurile macedonianismului. terminate prin hotărârile Sinodului II Ecumenic (381), definițiile dogmatice s-au reflectat și în cult care a căutat să prăznuiască la Cincizecime doar Pogorârea Sfântului Duh, mutând Înălțarea în locul său istoric.

Prima mențiune a despărțirii concrete și definitive a Înălțării de Rusalii a fost depistată la începutul sec. al V-lea, căci pe vremea Fericitului Augustin sărbătoarea era celebrată în tot Imperiul, fiind considerată alături de Paști și Cincizecime ca „sărbători de origine apostolică”.

Totuși vechea legătură dintre Paști și Cincizecime

este sugerată de păstrarea obiceiului de a cânta la Utrenie „Învieria lui Hristos”, iar la canoane se pun Catavasiile Cincizecimii.

Duminica Floriilor

Considerată prima, în ordine cronologică, între sărbătorile cu dată schimbătoare, Duminica Floriilor este menționată abia în sec. al IV-lea. Deși nu este menționată în Constituțiile Apostolice, Epifanie îi dedică două predici, iar Egeria ne dă ample relatări despre ea. În cinstea acestei zile au mai ținut cuvântări Sf. Ioan Hrisostom, Sf. Ambrozie, Sf. Chiril al Alexandriei, iar mai târziu Isidor de Sevilla.

În anul 383 când își scrie jurnalul, Egeria ne relatează că era o sărbătoare destul de importantă, de vreme ce avea propria procesiune. Duminica Floriilor era legată oarecum cu Sâmbăta lui Lazăr, când se făcea o procesiune în Betania, dar și cu Săptămâna Mare pe care o iniția în mod solemn printr-o procesiune pe Muntele Măslinilor unde era anunțat solemn Paștile. În aceste zile creștinii purtau în mâini ramuri de palmier, semnul biruinței asupra morții.

Originea acestei sărbători nu este suficient clarificată, iar legătura sa cu Paștile pare puțin forțată, de vreme ce evenimentul Intrării în Ierusalim nu este fixat de evangheliști precum că el a avut loc cu șapte zile înainte de Paști. Este posibil ca cinstirea acestei zile să fi fost determinată de mai mulți factori:

a) practica Bisericii de la Ierusalim de a fixa celebrări liturgice în locurile istoric-evangelice unde se reciteau textele evanghelice care făceau mențiune despre acel loc;

b) programul edilitar conceput de Constantin și mama sa prin care se încerca marcarea acestor locuri de ample biserici, fapt care a sporit gustul pentru pelerinaje;

c) solemnitatea predării Simbolului de Credință de către episcop candidaților la botez (φοτισμεν), eveniment cu o încărcătură de maximă importanță care avea loc în această zi.

Astfel momentele date, într-un fel sau altul, au înrăurit cursul și semnificația acestei zile. Astăzi, Duminica Floriilor are o însemnătate deosebită și prin aceea că marchează începutul Deniilor, slujbe de priveghere specifice Săptămânii Mari.

Nașterea Domnului (25 decembrie)

Numit în popor Crăciunul, sărbătoarea aceasta este ultima din șirul celor cu dată fixă. Nașterea Domnului beneficiază de atributul de “cea dintâi sărbătoare specific creștină”. Ea comemorează evenimentul istoric al Nașterii Mântuitorului (Lc. 2, 1-21).

Prima mențiune despre prăznuirea ei este consemnată de Nechifor Calist care pomenește de martiriul unor creștini arși de vii într-o biserică din Nicomidia, în timpul prigoanei anticreștine de pe vremea împăratului Diocletian (aprox. 303-304), “pe când se adunaseră să prăznuiască ziua Nașterii Domnului”.

La început, Nașterea Domnului nu era prăznuită pretutindeni la aceeași dată. Dacă creștinii din Apus o celebrau la 25 decembrie, deoarece, potrivit tradiției recensământul poruncit de Cezar August ar fi avut loc la 6 ianuarie în Răsărit creștinii prăznuiau această dată la 6 ianuarie împreună cu Botezul Domnului pe care le numeau împreună Epifania - Arătarea Domnului.

Aceste diferențe erau cunoscute din vremea Sfântului Ioan Hrisostom, care spune că tradiția Romei de a prăznuia Nașterea la 25 decembrie este foarte veche. Fericitul Ieronim într-o cuvântare ținută la Ierusalim, în data de 25 decembrie, spune că această convingere despre Nașterea Domnului la 25 decembrie este veche și universală.

Botezul Domnului (6 ianuarie)

Numită printre români Bobotează, sărbătoarea Botezului Domnului în apele Iordanului de către Ioan Botezătorul are loc în 6 ianuarie. În limba Greacă sărbătoarea poartă numele de „Arătarea Domnului”(Epifania), întrucât din această zi Mântuitorul Hristos a ieșit la propovăduire arătându-se lumii.

Sărbătoarea apare menționată la această dată încă

din sec. al III-lea în scrierile lui Clement Alexandrinul (Stromata 1, 21), sfântul Grigore Taumaturgul (sec. III) are o predică la această zi, iar în Testamentum Domini sau Constituțiile Apostolice este menționată printre primele sărbători creștine, alături de Paști și Rusalii.

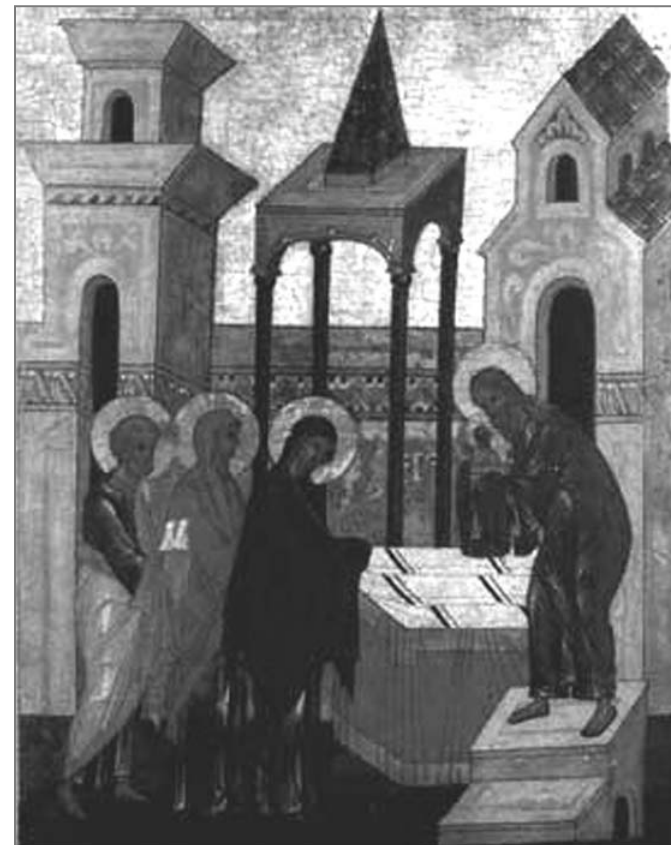
Celebrată cu mare solemnitate, sărbătoarea s-a bucurat de o atenție deosebită și din partea împăraților bizantini care participau nu doar în ziua praznicului la slujbă când avea loc botezul catehumenilor, ci și în ajun când erau lecturate în prezența lor Ceasurile împărătești.

Boboteaza era și este încă un prilej de mare praznic și bucurie printre toți creștinii. Cu alai și procesiuni aceștia ies la apă curgătoare, se face Sfințirea cea Mare a apei (Agheasma Mare) și sunt binecuvântate cu această apă casele credincioșilor.

Tăierea Împrejur (1 ianuarie)

Apărând ca o consecință a mutării Nașterii Domnului de la 6 ianuarie la 25 decembrie Tăierea împrejur este sărbătorită în Răsărit în sec. IV-V, iar în apus abia în sec. VI și apare ca o reflectare a evenimentelor legate cronologic de împlinirea Legii vechi, când, la opt zile după naștere, Mântuitorul a fost tăiat împrejur. Din sec. IV-V Tăierea împrejur mai are și o semnificație legată de pomenirea morții Sfântului Vasile cel Mare.

Întâmpinarea Domnului (2 februarie)

Această sărbătoare de asemenea este în strânsă legătură cu data Nașterii Domnului. Ea corespunde obiceiului de a aduce jertfe de curățire pentru mama pruncului la plinirea celor 40 de zile de „necurăție” prescrise de Legea veche. Acest aspect al „curățirii” Fecioarei este central în celebrarea Bisericii Apusene, pe când în răsărit accentul cade pe persoana Domnului, de aceea sărbătoarea est numită în Răsărit Întâmpinarea Domnului.

Schimbarea la față (6 august)

Dacă sărbătorile de până acum au încercat să urmeze o anumită cronologie și succesiune logică a evenimentelor, Schimbarea la față apare, fără a respecta vreoa cronologie biblică, ca rezultat al sfințirii pe 6 august a unei biserici ridicate de împărăteasa Elena (sec. IV) pe Muntele Tabor, unde a avut loc evenimentul biblic și care se sărbătorea an de an cu mare fast.

În Răsărit sunt menționate cuvântări la această zi încă din sec. V, dar generalizarea sa este un fapt împlinit abia prin sec. VI-VIII.

Dr. Nicolae Fuștei

Deținuți musulmani și adventiști au trecut la religia ortodoxă

Trei deținuți din cadrul Penitenciarului de Maxima Siguranță Giurgiu au trecut la religia ortodoxă după ce mai înainte au fost musulmani sau au aparținut de cultul adventist.

„De la începutul acestui an, trei deținuți de la Penitenciarul Giurgiu, respectiv un turc, un chinez și un român au făcut solicitarea preotului din cadrul penitenciarului de a trece la credința ortodoxă”, a declarat pentru AGERPRES purtătorul de cuvânt al Penitenciarului Giurgiu, Florinel Stanica.

Ei au solicitat acest lucru pentru că astfel se simt mai aproape de Dumnezeu și ortodoxia este o credință mai dreaptă. Pentru a deveni ortodocși, cei trei deținuți au trecut printr-o perioadă de catehizare în timpul căreia s-au pregătit spiritual pentru taina sfântă a Botezului. În final, cei trei au fost botezați în religia ortodoxă, iar acum sunt creștini ortodocși.

Sursa: Agerpres

În cuprinsul Patriarhiei Române sunt deschise cultului și funcționează peste 16.000 de lăcașuri de cult

Conform datelor prezentate de Cancelaria Sfântului Sinod la ședințele Consiliului Național Bisericesc și Adunării Național Bisericești, desfășurate în zilele de 8 și 9 februarie, în cuprinsul Patriarhiei Române sunt deschise cultului și funcționează 16.128 de lăcașuri de cult, dintre care: 64 de catedrale (29 de catedrale eparhiale și 35 de biserici catedrale); 11.298 de biserici parohiale, 2.239 de biserici filiale, 550 de biserici de mănăstiri, 264 de biserici de cimitir, 36 de biserici fundamentale, 146 de biserici izolate, 355 de capele parohiale, 299 de capele de cimitir, 111 paraclise parohiale, 236 de paraclise de mănăstiri, 530 de biserici și capele în instituțiile bugetare (119 - armată, Ministerul de Interne, SPP, 42 - penitenciare, 217 - spitale, 76 - unități de învățământ, 76 - așezăminte ocrotire socială). Parohii fără lăcașuri de cult sunt 262.

În anul 2009 s-a pus piatra de temelie și au început lucrările la 234 de biserici noi din cadrul Patriarhiei

Române.

La 1 ianuarie 2010 situația construirii de noi biserici se prezenta astfel: s-a pus piatra de temelie și au început lucrările la 234 de biserici noi (106 - urban, 128 - rural); au continuat lucrările la cele 949 de biserici noi începute în anii anteriori, dar neterminate (392 - urban, 557 - rural); au fost finalizate lucrările la 245 de biserici nou construite începute în anii anteriori (121 - urban, 124 - rural); au fost date în folosință prin sfințire 211 biserici nou construite (115 - urban, 96 - rural).

La 1 ianuarie 2010, situația lucrărilor de restaurare, reparare și întreținere a lăcașurilor de cult care nu sunt monumente istorice se prezenta astfel: au continuat lucrările de reparare, restaurare și consolidare la 750 (198 - urban, 552 - rural); au fost nou pictate/repictate 537 de biserici (141 - urban, 396 - rural); lăcașuri resfințite 324 (108 - urban, 216 - rural).

Patriarhia.ro

Lituania, alături de Italia în problema crucifixelor

Lituania sprijină Italia în demersul ei de acceptare, la nivel european, a crucifixelor în sălile de clasă. Comitetul pentru relații externe al parlamentului de la Vilnius a decis să se implice în această dispută și să susțină acest lucru la Curtea Europeană a Drepturilor Omului. Implicarea Lituaniei a venit în urma unei adrese oficiale a ministrului de Externe italian. Omologul său de la Vilnius, Vygaudas Usackas, a spus că „uzul public al crucifixelor reflectă o tradiție creștină a Europei și nu trebuie să fie considerat o restricție a libertății religioase”. Membri ai guvernului lituanian au spus că decizia Curții Europene ar putea duce la interzicerea crucilor în zonele rurale și urbane și că Dealul Crucii, un loc important de pelerinaj în Lituania și o atracție turistică, vizitat și de Papa Ioan Paul al II-lea în 1993, ar putea fi declarat „inacceptabil”. În noiembrie 2009, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a hotărât obligativitatea scoaterii crucifixelor din sălile de clasă din Italia, deoarece ar putea jena pe non-credincioși sau pe elevii de alte credințe, anulându-se și dreptul părinților de a-și educa copiii potrivit confesiunii lor. Italia a făcut apel la decizie și a solicitat sprijin european. Până acum, Polonia, Slovacia și Lituania sunt alături de oficialii de la Roma în această problemă.

Sursa: Patriarhia.ro

Biserica Ortodoxă Rusă a înființat 900 de parohii în 2009

Biserica Ortodoxă Rusă a înființat 900 de parohii în anul ce a trecut, iar numărul clericilor a crescut cu 1.500 de membri. Datele au fost anunțate de Patriarhul Kiril la o întrunire a episcopilor ruși din toată lumea. Astfel, în momentul de față, Patriarhia Moscovei are 30.142 de parohii, 160 de episcopii, 207 ierarhi și 32.266 de

clerici. Datele statistice confirmă creșteri spectaculoase în toate direcțiile mai sus menționate în comparație cu informațiile extrase din statistica anului 1988 (atunci când s-au împlinit 1.000 de ani de la încreștinarea rușilor): existau atunci 6.893 parohii, 76 dioceze, 74 ierarhi și 7.397 preoți și diaconi.

Ortodoxia.md

Parlamentul European apără minoritățile religioase din Egipt și Malaysia

Luna trecută, Parlamentul European a adoptat o rezoluție privind apărarea minorităților religioase din Egipt și Malaysia, în special a creștinilor. În document se spune: „Parlamentul își exprimă îngrijorarea față de recente atacuri din Egipt. Deputații felicită eforturile de identificare a făptașilor actului criminal de la 6 ianuarie în care au fost uciși șase creștini copti și un polițist. Deputații europeni invită guvernul egiptean să garanteze securitatea personală și integritatea fizică a creștinilor copti și a membrilor altor minorități religioase din această țară”. Creștinii copti reprezintă aproximativ 10% din populația Egiptului. Parlamentul European își exprimă, de asemenea, îngrijorarea față de recente atacuri asupra bisericilor și a lăcașurilor de cult din Malaysia, în contextul în care, pe 31 decembrie 2009, Înalta curte de justiție a Malaysiei a hotărât că utilizarea cuvântului „Allah” pentru desemnarea lui Dumnezeu nu este permisă creștinilor. Rezoluția Parlamentului European stipulează faptul că termenul „Allah” nu aparține exclusiv Islamului.

Sursa: Patriarhia.ro

Giulgiul din Torino provoacă rugăciuni, curiozitate, dispute științifice

Giulgiul din Torino, pe care mulți creștini îl consideră a fi pânza în care a fost înmormântat Iisus, va fi expus public în această primăvară, într-un timp în care experții dezbate noi afirmații cu privire la pânza de in de peste 4m. Papa Benedict al XVI-lea intenționează să vadă Giulgiul în timpul unei călătorii de o zi la Torino, la începutul lunii mai. Mulți observatori se întrebă cum va vorbi Papa despre pânză: ca despre un semn, o icoană sau – așa cum a caracterizat-o Papa Ioan Paul al II-lea – o relicvă.

Ultima expunere publică a Giulgiului a avut loc în urmă cu 10 ani, când peste un milion de persoane au stat la coadă să îl vadă în catedrala din Torino. Oficialii prevăd mulțimi similare pentru expunerea din perioada 10 aprilie – 23 mai 2010, și vizitatorii sunt îndemnați să își facă rezervare online la adresa: www.sindone.org. Pelerinii vin să vadă cu proprii ochi Giulgiul despre care poate au citit sau pe care l-au zărit la televizor. Majoritatea pleacă impresionați de ceea ce au văzut: o imagine estompată a unui bărbat cu barbă care pare să fi fost biciuit, încoronat cu spini și răstignit.

Testele cu Carbon-14 din 1988 au datat pânza ca fiind din Evul Mediu, și păreau să confirme teoria că era vorba doar de o înșelătorie pioasă. Dar de atunci încoace, unii experți au criticat metodologia testării, explicând că bucățile mici folosite ar fi putut fi luate din zone ale pânzei care au fost cârpite în timpurile medievale. Giulgiul a fost de asemenea analizat din punct de vedere chimic, iar imaginea lui introdusă în computer și prelucrată electronic. Până acum, nimeni nu a putut să explice pe deplin cum a fost transferată imaginea pe pânză, deși experții au avansat teorii mergând de la reacții enzimactice la acțiune solară.

Expunerea publică din această primăvară va fi prima de după restaurarea Giulgiului din 2002, prin care au fost îndepărtate petele cu care a fost cârpit și o bucată mare de pânză datând de mai târziu. În pregătirea expunerii, Arhidieceza de Torino a făcut pasul neobișnuit de a închide catedrala timp de trei luni, pentru amenajarea zonei în care poate fi văzut Giulgiul și a expoziției informative pe care vizitatorii o vor putea vedea în timp ce stau la coadă. Sosirea Papei Benedict al XVI-lea este un mare eveniment pentru organizatori. Mulți catolici privesc spre Roma pentru îndrumare cu privire la felul în care să se raporteze la Giulgiu. Papa este precaut cu privire la valoarea semnelor, a aparițiilor și a revelațiilor particulare, dar pare să considere Giulgiul din Torino ca făcând parte dintr-o categorie diferită. În cartea sa „Spiritul Liturghiei”, pe atunci Cardinalul Joseph Ratzinger a scris că Giulgiul este „o imagine cu adevărat misterioasă, pe care nici o tehnică artistică umană nu a fost capabilă să îl producă”.

În meditațiile lui la Calea Crucii din Vinerea Mare din Roma, cu puțin timp înainte de alegerea sa ca Papă în 2005, a scris cu privire la Stațiunea a XI-a „Iisus este răstignit pe Cruce”: „Giulgiul din Torino ne permite să ne facem o idee despre incredibila cruzime a acestei proceduri”. El a oferit apoi o reflecție inspirată de figura de pe Giulgiu: „Să ne oprim înaintea acestei imagini a durerii, înaintea Fiului lui Dumnezeu în suferință. Să privim la El în momente de îngâmfare și plăcere, pentru a învăța să respectăm limitele și să vedem superficialitatea tuturor bunurilor care sunt doar materiale. Să privim la El în momente de încercare și suferință, și să înțelegem că atunci suntem cel mai aproape de Dumnezeu”.

Catholica.ro

Stimați cititori! Nu uitați să vă abonați la “Curierul Ortodox” pe anul 2010

MATERIALELE PUBLICATE REFLECTĂ DOAR OPINIA AUTORILOR ȘI GRADUL LOR DE DOCUMENTARE

Stimați cititori, dacă ați citit ziarul și nu doriți să-l păstrați, transmiteți-l la alți cititori, dar vă rugăm să nu-l folosiți pentru necesități auxiliare

curierul ortodox

Publicație
în limba română
Indice de abonare: 22034

Adresa
redacției

“Curierul Ortodox”. Bd. Traian, 3/1
MD-2060 Moldova (Rep)
Tel. 77-25-33; 77-24-44
http://www.geocities.com/cortodox_fuste_nicolae@yahoo.com

REDAȚIA

Dr. Nicolae FUȘTEI - redactor șef,
Prot. Vasile CIOBANU - secretar responsabil,
Preot Dumitru TOLICO - redactor tehnic

Tipografia “Prag”
str. Spicului 94,
Chișinău
Tirajul: 1000
Comanda: 292